

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γεπονιές

Εκείνη τη στιγμή, ένας ναύτης κουβαλούσε, αναρτημένο σε κοντάρι, το αχυρένιο ομοίωμα του Βενιζέλου με την εικόνα του ως πρόσωπο και το έστησε κοντά στο κρανίο του ταύρου. Η καμπανοκρουσία της παραδίπλα εκκλησίας εκκωφαντική, οι «επίστρατοι» κουνούσαν τα μαύρα λάβαρα, δεκάδες χιλιάδες κόσμος κραύγαζε: «Ανάθεμα στον Προδότη!» Πανδαιμόνιο! Συνάμα φάνηκαν οι άμαξες που έφερναν τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Θεόκλητο, την Ιερά Σύνοδο και τους παπάδες. Κατέφτασαν και οι επίσημοι αρχηγοί του παλαιοκομματισμού, καθηγητές του πανεπιστημίου, αυλικοί, αξιωματικοί, αρχηγοί του επιτελείου και της αστυνομίας.

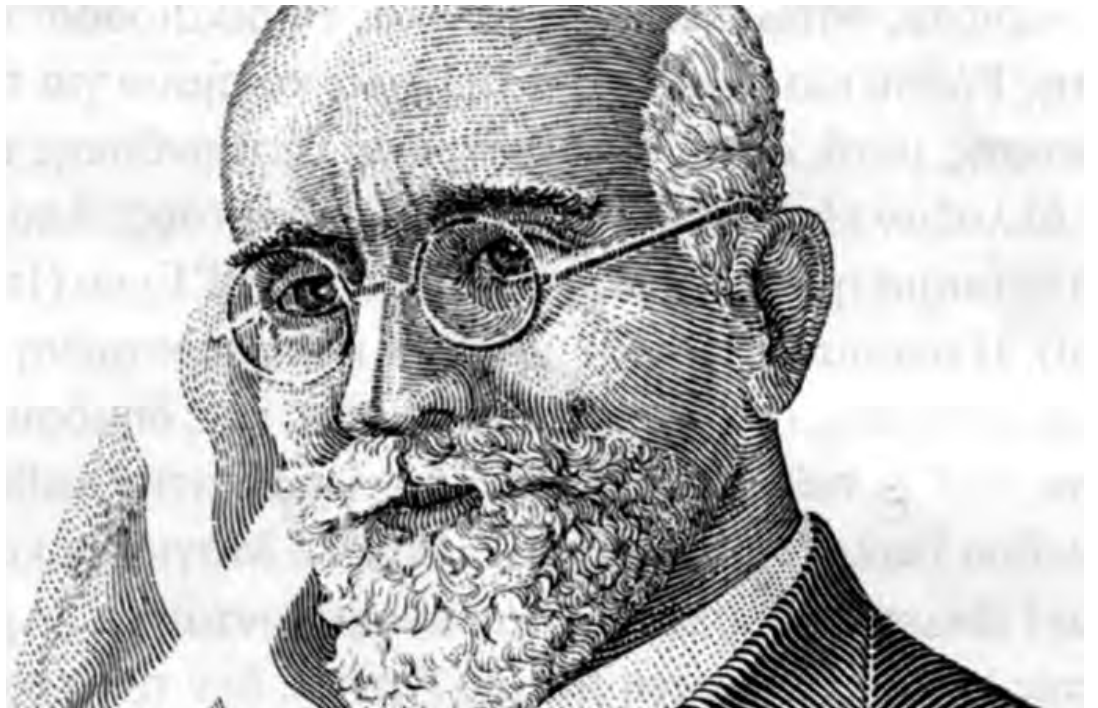
Τότε υψώθηκε η φωνή του Μητροπολίτη Θεόκλητου και ο κόσμος κράτησε την ανάσα του.

«Κατά του Ελευθερίου Βενιζέλου, φυλακίσαντος αρχιερείς και επιβουλευθέντος την Βασιλείαν και την πατρίδα, ανάθεμα έστω».

Ο Σεβασμιότατος πήρε τέσσερις πέτρες και τις έριξε στο λάκκο λέγοντας: «Ανάθεμα και τρις ανάθεμα».

«Ανάθεμα!» βούιξε μυριόστομη κραυγή και το ομοίωμα πυροδοτήθηκε. Ο κόσμος μπήκε σε σειρά και πετούσε με μανία τις πέτρες, μούτζωνε, έφτυνε και καθαριόταν. Έριξε και ο Μηνάς το ανάθεμά του και φοβήθηκε μήπως και γυρίσει πίσω η πέτρα και τον χτυπήσει σαν κρυφοβενιζελικός πουήταν. Πέτρες και κοτρόνες έπεφταν ασταμάτητα, ο σωρός τους υψωνόταν, έγινε λόφος, έγινε βουνό και σε όλο αυτό το διάστημα οι καμπάνες των εκκλησιών χτυπούσαν αδιάκοπα σε όλη την πρωτεύουσα. Και σαν τέλειωσε ο λιθοβολισμός μια ασπρόμαυρη σημαία υψώθηκε στην κορυφή με τη γραφή: Ανάθεμα και αιωνία κατάρα στον Βενιζέλο.

Ο Μηνάς φοβόταν μήπως και εκραγεί από την οργή και το θυμό που έβραζαν μέσα του. Θα ήθελε να είχε ένα πυροβόλο να... και ξαφνικά του φάνηκε ότι τάχατες άνοιξαν οι ουρανοί και κατέβαινε άγγελος κρατώντας μυδράλιο αντί σταυρό και θέριζε τους άνομους, ενώ οι κρυφοβενιζελικοί στέκονταν ορθοί και φώναζαν «Ζήτω ο Βενιζέλος!» Ζητωκραύγαζε και κείνος αλλά δεν έβγαине φωνή από μέσα του. Κάποιος τον σκούνταγε και φώναζε το όνομά του. Τινάχτηκε και χτύπησε το

κούτελό του. Ήταν η κυρία Γεωργία. «Με το συμπάθιο, κύριε Μηνά», είπε και στηρίχτηκε πάνω του. Ήταν εξαντλημένη από τη συγκίνηση. Τραβήχτηκαν απόμερα και κάθισαν σε ένα παγκάκι για να συνέρθει.

Μολυβένια σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό, μολυβένια συναισθήματα πλημμύριζαν τις καρδιές του κόσμου που έφευγε από τον τόπο του αναθέματος. Στο γυρισμό συναντούσαν τους καθυστερημένους. Πήγαιναν φουριόζοι να ρίξουν το ανάθεμά τους, που εξασφάλιζε το φρόνημα του καλού πολίτη στο κράτος των Αθηνών.

Η κυρία Γεωργία ευχαριστούσε τον Μηνά.

- Χίλια καλά να σας δώσει ο Θεός. Δεν θα επέστρεφα ζωντανή απ' αυτήν την μεγάλη ψυχική και σωματική ταλαιπωρία. Τώρα όμως που κάναμε το καθήκον μας και αναθεματίσαμε τον αίτιο των βάσανών μας, ο Μεγαλοδύναμος θα μας δικαιώσει. Θα δούμε το πρόσωπο του ήλιου.

- Μακάρι.

Ο Μηνάς έπεσε στο κρεβάτι συντριμμένος. Μάλωνε με τον εαυτό του και δεν τον έπαιρνε ο ύπνος. Το ανάθεμα του είχε γίνει βραχνάς. Δεν είχε τα κότσια να πει όχι στην σπιτονοικοκυρά του. Το μαινόμενο πλήθος τον είχε τρομοκρατήσει. Ένωθε ευάλωτος. «Είμαι δειλός, φοβισιάρης», ψέλλισε. Μια άλλη φωνή του έλεγε ότι «είναι συνετός και προσεκτικός». Έκανε τη σκέψη ότι με το ανάθεμα κορυφώθηκε ο διχασμός των Ελλήνων και οι παγιδευμένοι πήγαιναν με το ρεύμα. Σαν και κείνον. «Μπόρα είν' και θα περάσει», είχε πει ο παπα-Αναστάσης. Σκέφτηκε το όραμα. Τον άγγελο με το μυδράλιο και κούνησε το κεφάλι.

Θα έφευγε οπωσδήποτε για το χω-

ριό. Η Αθήνα βρισκόταν στο έλεος των «επιστράτων». Όχι μόνο η Αθήνα αλλά και η Παλιά Ελλάδα από άκρη σε άκρη. Οι σύλλογοί τους οργάνωναν αναθέματα κατά του Βενιζέλου και στα πιο απόμακρα χωριά της υπαίθρου. Ο τύπος τούς χαρακτήριζε: «...ακοίμητους φρουρούς του Βασιλέως και της Ελληνικής φυλής». Ξαναδιάβασε μια δήλωσή τους:

Παρατηρούμεν μετ' εκπλήξεως ότι πολλοί πολιτευόμενοι, κομματάρχαι και άνθρωποι ύποπτοι περιφέρονται έξωθι των ανακριτικών Γραφείων, έτοιμοι αυτόκλητοι μάρτυρες υπερασπίσεως των διαφόρων κατηγορουμένων επί εσχάτη προδοσία, παρεμβάλλοντες ούτω σοβαράς δυσχερείας εις την απρόσκοπον ενέργειαν της Δικαιοσύνης της Πατρίδος. Δηλούμεν αυτοίς ότι παρακολουθούντες τούτους αγρύπνως θα αναγκασθώμεν να λάβωμεν ανάλογα μέτρα.

Ταύτα άπαξ διά παντός

Κατ' εντολήν των Επιστράτων

Αντί να ετοιμάζεται άρχισε ανεπαίσθητα να σκισάρει. Κάποτε πήρε ανάσα και κοίταξε τι είχε δημιουργήσει. Αντίκρουσε το σωρό του αναθέματος και συγκύστηκε. Τσαλάκωσε τα χαρτιά και τα πέταξε στο καλάθι των ακρήστων. Ξάπλωσε στο κρεβάτι και χαλάρωσε. Μετάνιωσε που πέταξε τα σκίτσα του. Σκέφτηκε ότι έπρεπε να απεικονισθεί εκείνη η αποκρουστική τραγική πραγματικότητα και να κληροδοτηθεί στις επόμενες γενεές ώστε να αποτρέπονται τέτοια δεινοπαθήματα. Μάζεψε τα χαρτιά από τα σκουπίδια και ξανάρχισε. Έμεινε κλεισμένος μέσα μέχρι που αναπαράστησε στο χαρτί τα τραγικά έκτροπα που μάστιζαν την πρωτεύουσα. Του πήρε μέρες.

Θα έφευγε οπωσδήποτε για το χωριό. Η Αθήνα βρισκόταν στο έλεος των «επιστράτων». Όχι μόνο η Αθήνα αλλά και η Παλιά Ελλάδα από άκρη σε άκρη. Οι σύλλογοί τους οργάνωναν αναθέματα κατά του Βενιζέλου και στα πιο απόμακρα χωριά της υπαίθρου